Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

1. srpna 2025*

„Řízení o předběžné otázce – Duševní vlastnictví – Ochranné známky – Směrnice (EU) 2015/2436 – Sbližování právních předpisů členských států o ochranných známkách – Článek 10 odst. 3 písm. b) – Práva z ochranné známky – Právo zakázat třetí osobě nabízet pod dotčeným označením výrobky, uvádět je na trh nebo je skladovat za tímto účelem – Elektronický obchod – Výrobky nabízené k prodeji z jiného členského státu, než je stát, v němž byla ochranná známka zapsána – Pojem ‚skladování‘ “

Ve věci C-76/24,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo) ze dne 23. ledna 2024, došlým Soudnímu dvoru dne 1. února 2024, v řízení

Tradeinn Retail Services S. L.

proti

PH,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení: C. Lycourgos, předseda senátu, S. Rodin, N. Piçarra, O. Spineanu-Matei (zpravodajka) a N. Fenger, soudci,

generální advokát: D. Spielmann,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

– za PH: T. Kiphuth a N. Tretter, Rechtsanwälte,

– za Evropskou komisi: P. Němečková a G. von Rintelen, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 27. března 2025,

* Jednací jazyk: němčina.

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2436 ze dne 16. prosince 2015, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. 2015, L 336, s. 1).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Tradeinn Retail Services S. L. (dále jen „TRS“) a PH, vlastníkem německých ochranných známek pro potápěčské vybavení ve věci žaloby znějící na ukončení užívání označení totožných s těmito ochrannými známkami pro potápěčské vybavení.

Právní rámec

Unijní právo

3 Článek 10 směrnice 2015/2436, nadepsaný „Práva z ochranné známky“, stanoví:

„1. Ze zápisu ochranné známky vyplývají pro jejího vlastníka výlučná práva.

2. Aniž jsou dotčena práva vlastníků nabytá přede dnem podání přihlášky nebo dnem vzniku práva přednosti zapsané ochranné známky, je vlastník této zapsané ochranné známky oprávněn bránit všem třetím osobám, které nemají jeho souhlas, aby v obchodním styku užívaly pro výrobky nebo služby jakékoli označení, je-li:

a) toto označení totožné s ochrannou známkou a je užíváno pro výrobky nebo služby, které jsou totožné s těmi, pro něž je ochranná známka zapsána;

b) toto označení totožné s ochrannou známkou nebo jí podobné a je užíváno pro výrobky nebo služby, které jsou totožné s výrobky nebo službami či podobné výrobkům nebo službám, pro něž je ochranná známka zapsána, jestliže existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, včetně pravděpodobnosti asociace s ochrannou známkou;

c) toto označení totožné s ochrannou známkou nebo jí podobné bez ohledu na to, zda je užíváno pro výrobky nebo služby, které jsou totožné s těmi, pro které je ochranná známka zapsána, nebo jsou či nejsou jim podobné, jestliže má tato ochranná známka v členském státě dobré jméno a užívání takového označení bez řádného důvodu by neoprávněně těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména ochranné známky nebo jim bylo na újmu.

3. Pokud jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 2, může být zakázáno zejména:

a) umisťovat označení na výrobky nebo obaly výrobků;

b) nabízet pod tímto označením výrobky, uvádět je na trh nebo je skladovat za tímto účelem anebo nabízet či poskytovat pod tímto označením služby;

[…]

e) užívat toto označení v obchodních listinách a v reklamě;

[…]“

Německé právo

4 Ustanovení § 14 odst. 2 a 3 Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen – Markengesetz (zákon o ochraně ochranných známek a jiných rozlišovacích označení) ze dne 25. října 1994 (BGBl. 1994 I, s. 3082), ve znění Gesetz zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2015/2436 des Europäischen Parlaments und des Rates vom 16. Dezember 2015 zur Angleichung der Rechtsvorschriften der Mitgliedstaaten über die Marken (Markenrechtsmodernisierungsgesetz) (zákon provádějící směrnici 2015/2436) ze dne 11. prosince 2018 (BGBl. 2018 I, s. 2357) (dále jen „MarkenG“), je určen k provedení čl. 10 odst. 2 a 3 směrnice 2015/2436 do německého práva.

5 Podle § 14 odst. 2 první věty bodu 1 MarkenG je třetím osobám zakázáno, aby bez souhlasu vlastníka ochranné známky užívaly v obchodním styku pro výrobky nebo služby označení totožné s ochrannou známkou pro výrobky nebo služby, které jsou totožné s těmi, pro něž je tato ochranná známka chráněna.

6 Podle § 14 odst. 3 bodů 1, 2 a 6 MarkenG, jsou-li splněny podmínky stanovené v odstavci 2 tohoto paragrafu, je zejména zakázáno umisťovat označení totožné s dotčenou ochrannou známkou na výrobky, jejich obchodní úpravu či obal, nabízet výrobky pod tímto označením, uvádět je na trh nebo je držet za tímto účelem, jakož i užívat toto označení v obchodních listinách nebo v reklamě.

7 Ustanovení § 14 odst. 5 MarkenG stanoví:

„Vlastník ochranné známky se může v případě nebezpečí opakování protiprávního jednání domáhat zdržení se užívání označení v rozporu s odstavci 2 až 4. Toto právo vzniká i tehdy, pokud protiprávní jednání hrozí poprvé.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

8 PH je vlastníkem dvou níže uvedených německých obrazových ochranných známek obsahujících též slovní prvky (dále jen „dotčené ochranné známky“):

9 Dotčené ochranné známky byly u Deutsches Patent- und Markenamt (Německý úřad pro patenty a ochranné známky, Německo) zapsány mimo jiné pro potápěčské přístroje, potápěčské obleky, rukavice pro potápěče, potápěčské masky a dýchací přístroje pro plavání pod vodou.

10 Společnost TRS se sídlem ve Španělsku propagovala na svých internetových stránkách www.scubastore.com a prostřednictvím internetového obchodního portálu www.amazon.de prodej potápěčského vybavení za použití označení totožných s dotčenými ochrannými známkami, a to zejména prostřednictvím fotografií výrobků nesoucích tato označení.

11 PH podal k Landgericht Nürnberg-Fürth (zemský soud v Norimberku-Fürthu, Německo) žalobu, kterou se zejména domáhal, aby bylo společnosti TRS zakázáno užívat v Německu označení totožná s dotčenými ochrannými známkami. PH zejména požadoval, aby bylo společnosti TRS zakázáno umisťovat tato označení na potápěčské vybavení, jeho obchodní úpravu či obal, nabízet, vyrábět, distribuovat nebo jinak uvádět potápěčské vybavení na trh pod těmito označeními, propagovat je nebo je držet za výše uvedeným účelem.

12 Rozsudkem ze dne 3. února 2022 rozhodl Landgericht Nürnberg-Fürth (zemský soud v Norimberku-Fürthu) poté, co konstatoval částečné vyhovění ze strany společnosti TRS tomto žádostem, mimo jiné tak, že jí nařídil zdržet se nabízení k prodeji nebo propagace potápěčského vybavení pod označeními totožnými s dotčenými ochrannými známkami.

13 Na základě odvolání podaného PH rozhodl Oberlandesgericht Nürnberg (vrchní zemský soud v Norimberku, Německo) rozsudkem ze dne 29. listopadu 2022 rozhodl, že skutečnost, že je společnost TRS usazena ve Španělsku a že má v držení dotčené výrobky v tomto členském státě, nebrání tomu, aby byla tato společnost odsouzena za neoprávněné držení výrobků nesoucích označení totožná s těmito ochrannými známkami za účelem jejich nabízení nebo uvedení na trh v Německu. Tento soud uložil společnosti TRS povinnost zdržet se nabízení k prodeji nebo propagace potápěčského vybavení pod těmito označeními, „jakož i jejich distribuce nebo držení za tímto účelem“.

14 Za účelem napadení tohoto rozšíření působnosti příkazu vydaného v řízení v prvním stupni podala společnost TRS opravný prostředek Revision proti tomuto rozsudku k Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo), který je předkládajícím soudem.

15 Podle předkládajícího soudu držení výrobků za účelem jejich nabízení nebo uvedení na trh ve smyslu § 14 odst. 3 bodu 2 MarkenG vyžaduje naplnění objektivního znaku, kterým je držba, a subjektivního znaku, kterým je záměr uvést tyto výrobky na trh.

16 Předkládající soud má pochybnosti o výkladu tohoto ustanovení s ohledem na čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436.

17 V první řadě předkládající soud zdůrazňuje, že podle zásady teritoriality se ochrana ochranné známky zapsané v Německu omezuje na území tohoto členského státu a sankci lze uložit pouze za jednání uskutečněné na tomto území. Klade si otázku, zda ve světle této zásady teritoriality čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 dovoluje, aby vlastník ochranné známky chráněné v jednom členském státě zakázal třetí osobě, aby v jiném členském státě držela výrobky nesoucí označení totožné s touto ochrannou známkou, a to z důvodu, že tyto výrobky jsou určeny k tomu, aby byly nabízeny k prodeji nebo uvedeny na trh v členském státě, v němž je uvedená ochranná známka chráněna.

18 Podle uvedeného soudu může být toto ustanovení vykládáno dvěma způsoby. Podle prvního výkladu, vycházejícího z uvedené zásady teritoriality, by držení výrobků pod tímto označením v jiném členském státě, než je stát ochrany, nepředstavovalo zásah do dotčené ochranné známky, a to ani v případě, že by účelem tohoto držení bylo nabídnout tyto výrobky k prodeji nebo je uvést na trh v členském státě ochrany.

19 Podle druhého výkladu by k zásahu do národní ochranné známky došlo tehdy, pokud by dotčené výrobky byly drženy v jiném členském státě, než je stát ochrany, za účelem jejich nabízení k prodeji nebo uvedení na trh pod uvedeným označením v členském státě ochrany.

20 V druhé řadě si předkládající soud klade otázku, zda musí být použití slovesa *besitzen* (držet) v německé verzi článku 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 vykládáno tak, že toto ustanovení vyžaduje, aby třetí osoba měla přímý přístup k dotčeným výrobkům, nebo zda postačuje, že tato třetí osoba může ovlivnit osobu, která takový přístup má.

21 V tomto ohledu předkládající soud uvádí, že v německém právu pojem „Besitz“ (držba) zahrnuje jak „přímou držbu“, tak „nepřímou držbu“. Přímá držba označuje faktické panství nad věcí, které zaniká tím, že se držitel vzdá faktické kontroly nad touto věcí nebo tuto kontrolu ztratí. Pokud osoba drží věc dočasně na základě práva nebo povinnosti vůči třetí osobě, je tato třetí osoba označována jako „nepřímý držitel“. Tak například, když prodávající předá prodanou věc dopravci, stává se dopravce jejím přímým držitelem a prodávající nepřímým držitelem.

22 Pokud by tedy podle německého práva mohla být společnost TRS považována za nepřímého držitele, má uvedený soud pochybnosti, zda je tomu tak i s ohledem na čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436. V tomto ohledu poukazuje na to, že unijní právní předpisy v oblasti ochranných známek nepoužívají ve všech jazykových verzích výrazy, které by měly stejný význam jako sloveso *besitzen*. Některé jazykové verze totiž používají výrazy, které ve své podstatě odkazují spíše na skladování než na držbu, což by předpokládalo existenci přímého přístupu k dotčeným výrobkům. Předkládající soud však nevylučuje, že z judikatury Soudního dvora lze vyvodit, že se působnost čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 vztahuje i na nepřímého držitele těchto výrobků.

23 Za těchto podmínek se Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Může vlastník národní ochranné známky na základě čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice [2015/2436] zakázat třetí osobě skladovat [držet] v zahraničí výrobky porušující práva z jeho ochranné známky za účelem nabízení těchto výrobků nebo jejich uvádění na trh v zemi ochrany?

2) Je z hlediska pojmu ‚skladování‘ ve smyslu čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice [2015/2436] relevantní možnost faktického přístupu k výrobkům porušujícím práva z ochranné známky, nebo postačuje možnost vykonávat vliv na osobu, která má k těmto výrobkům faktický přístup?“

K předběžným otázkám

K první otázce

24 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 musí být vykládán v tom smyslu, že vlastník ochranné známky chráněné v jednom členském státě může třetí osobě zakázat, aby v jiném členském státě držela/skladovala výrobky nesoucí označení za podmínek uvedených v čl. 10 odst. 2 této směrnice za účelem nabízení těchto výrobků k prodeji nebo jejich uvedení na trh v členském státě, v němž je tato ochranná známka chráněna.

25 Pro zodpovězení této otázky je třeba připomenout, že pro účely výkladu ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí [rozsudky ze dne 17. listopadu 1983, Merck, 292/82, EU:C:1983:335, bod 12, a ze dne 8. května 2025, L. (Drobné zásilky neobchodní povahy), C-405/24, EU:C:2025:335, bod 28].

26 Článek 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 ve spojení s odstavcem 2 tohoto článku stanoví, že vlastník zapsané ochranné známky může zakázat jakékoli třetí osobě, aby bez jeho souhlasu užívala v obchodním styku pro výrobky nebo služby označení, které porušuje tuto ochrannou známku, a že mezi způsoby užívání, které mohou být takto zakázány, patří zejména „nabízení výrobků pod tímto označením, jejich uvedení na trh nebo skladování za tímto účelem anebo nebo nabízení či poskytování pod tímto označením služeb“.

27 Jak vyplývá z tohoto znění, aby mohl vlastník uvedené ochranné známky zakázat skladování výrobků pod tímto označením, je třeba, aby třetí osoba, která tyto výrobky skladuje, sama sledovala účel spočívající v jejich nabízení nebo uvedení na trh (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. dubna 2020, Coty Germany, C-567/18, EU:C:2020:267, bod 45).

28 Naproti tomu uvedené znění neobsahuje žádnou výslovnou zmínku o tom, zda může vlastník ochranné známky zapsané v jednom členském státě zakázat třetí osobě skladovat výrobky pod tímto označení na území jiného členského státu.

29 Pokud jde o kontext, do něhož zapadá čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436, je třeba připomenout, že ochrana poskytovaná zápisem národní ochranné známky je v zásadě omezena na území členského státu zápisu, takže její vlastník se zpravidla nemůže dovolávat této ochrany mimo území daného státu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. června 1994, IHT Internationale Heiztechnik a Danzinger, C-9/93, EU:C:1994:261, bod 22, a ze dne 19. dubna 2012, Wintersteiger, C-523/10, EU:C:2012:220, bod 25).

30 Co se týče účelu výlučného práva, které je přiznáno zápisem ochranné známky podle čl. 10 odst. 1 směrnice 2015/2436, spočívá tento účel v tom, že má vlastníkovi dané ochranné známky umožnit chránit jeho specifické zájmy jakožto vlastníka této ochranné zámky, tedy zajistit, aby tato ochranná známka mohla plnit své vlastní funkce. Výkon tohoto práva musí být tedy vyhrazen pro případy, v nichž užívání označení třetí osobou zasahuje nebo by mohlo zasáhnout do funkcí ochranné známky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. listopadu 2002, Arsenal Football Club, C-206/01, EU:C:2002:651, body 50 až 54). K těmto funkcím nepatří jen základní funkce ochranné známky, jíž je zaručit spotřebitelům původ výrobku nebo služby, ale i její další funkce, jako je zejména funkce zaručení kvality tohoto výrobku či této služby, anebo funkce sdělovací, investiční či reklamní [rozsudek ze dne 25. ledna 2024, Audi (Podpěra pro logo na masce chladiče), C-334/22, EU:C:2024:76, bod 42 a citovaná judikatura].

31 Tento účel a územní působnost ochrany poskytované ochrannou známkou mají několik důsledků pro výklad článku 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436.

32 Zaprvé vlastník národní ochranné známky je oprávněn zakázat třetí osobě uvádět na trh v členském státě, v němž byla ochranná známka zapsána, výrobky pod označením, jehož užívání představuje zásah do ochranné známky, přičemž je však třeba mít na paměti, že takové výrobky nejsou považovány za uvedené na trh, pokud podléhají celnímu režimu s podmíněným osvobozením od cla, jako je například vnější tranzit, a nebyly propuštěny do volného oběhu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2006, Montex Holdings, C-281/05, EU:C:2006:709, body 19 až 21 a citovaná judikatura).

33 Zadruhé vlastník národní ochranné známky může třetí osobě zakázat nabízet na území členského státu, v němž byla ochranná známka zapsána, výrobky pod tímto označením. Vlastník ochranné známky se tak může ohradit proti takové nabídce, a to i tehdy, pokud se týká výrobků podléhajících celnímu režimu vnějšího tranzitu, za předpokladu, že tato nabídka nutně předpokládá propuštění těchto výrobků do volného oběhu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. října 2005, Class International, C-405/03, EU:C:2005:616, bod 61).

34 Soudní dvůr již rovněž rozhodl, že vlastník ochranné známky může třetí osobě zakázat nabízet, zejména prostřednictvím on-line reklamy, výrobky pod uvedeným označením, a to i tehdy, když se tato osoba, server internetových stránek, který používá, nebo samotné výrobky nacházejí mimo členský stát, v němž byla ochranná známka zapsána, pokud je tato nabídka nebo reklama určena spotřebitelům na území tohoto členského státu. V opačném případě by provozovatelé, kteří využívají elektronický obchod a nabízejí spotřebitelům nacházejícím se na tomto území výrobky, které se fyzicky nacházejí mimo toto území, unikli jakékoli povinnosti respektovat práva plynoucí z této ochranné známky, což by narušilo užitečný účinek ochrany zaručené směrnicí 2015/2436 (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 12. července 2011, L'Oréal a další, C-324/09, EU:C:2011:474, body 62 a 63, a ze dne 6. února 2014, Blomqvist, C-98/13, EU:C:2014:55, bod 32 a citovaná judikatura).

35 Soudní dvůr upřesnil, že pouhá dostupnost internetových stránek na území členského státu, na kterém je dotčená ochranná známka chráněna, nepostačuje k učinění závěru, že nabídky k prodeji zobrazované na těchto stránkách jsou určeny spotřebitelům nacházejícím se na tomto území. Vnitrostátním soudům přísluší v závislosti na konkrétním případě posoudit, zda existují relevantní indicie k učinění závěru, že nabídka k prodeji zobrazovaná na internetových stránkách nebo internetové obchodní platformě dostupných na uvedeném území je určena spotřebitelům nacházejícím se na tomto území. K těmto indiciím patří i skutečnost, že uvedená nabídka obsahuje upřesnění zeměpisných oblastí, do kterých je dotyčná třetí osoba ochotna předmětný výrobek zaslat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. července 2011, L'Oréal a další., C-324/09, EU:C:2011:474, body 64 a 65).

36 A konečně zatřetí čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 umožňuje vlastníkovi ochranné známky zakázat třetí osobě nejen nabízet a uvádět na trh výrobky pod označením, jehož užívání zasahuje do práv z této ochranné známky, ale také „je skladovat za tímto účelem", jak bylo připomenuto v bodech 26 a 27 tohoto rozsudku. Toto ustanovení se tedy vztahuje na skladování takových výrobků třetí osobou pouze tehdy, pokud toto skladování představuje předstupeň nabídky nebo uvedení na trh, které je vlastník ochranné známky oprávněn zakázat.

37 Jak přitom vyplývá z bodu 34 tohoto rozsudku, vlastník ochranné známky může třetí osobě zakázat nabízet, zejména prostřednictvím on-line reklamy, výrobky pod uvedeným označením, a to i tehdy, když se tato osoba, server internetových stránek, který používá, nebo samotné výrobky nacházejí mimo členský stát, v němž byla ochranná známka zapsána, pokud je tato nabídka určena spotřebitelům na území tohoto členského státu. V takové situaci je tento vlastník rovněž oprávněn zakázat uvedené třetí osobě skladovat uvedené výrobky mimo toto území, pokud toto skladování představuje předstupeň nabídky nebo její realizace, takže je možné je považovat za uskutečněné za tímto účelem.

38 V projednávaném případě z informací poskytnutých předkládajícím soudem vyplývá, že ve věci v původním řízení se vzhledem k neexistenci důkazů svědčících o opaku jeví, že internetový obchodní portál „www.amazon.de“ je určen spotřebitelům nacházejícím se na území, na které se vztahují dotčené ochranné známky (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 7. prosince 2010, Pammer a Hotel Alpenhof, C-585/08 a C-144/09, EU:C:2010:740, bod 83, a ze dne 12. července 2011, L'Oréal a další, C-324/09, EU:C:2011:474, bod 66). Na nabídky k prodeji na tomto portálu, o které jde v projednávané věci, se tak vztahuje čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436, s výhradou ověření, které přísluší předkládajícímu soudu.

39 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 musí být vykládán v tom smyslu, že vlastník ochranné známky chráněné v jednom členském státě může třetí osobě zakázat, aby v jiném členském státě skladovala výrobky pod dotčeným označením za podmínek uvedených v čl. 10 odst. 2 této směrnice za účelem nabízení těchto výrobků k prodeji nebo jejich uvedení na trh v členském státě, v němž je tato ochranná známka chráněna.

K druhé otázce

40 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 vykládán v tom smyslu, že ke „skladování“, ve smyslu tohoto ustanovení, výrobku pod dotčeným označením za podmínek uvedených v čl. 10 odst. 2 této směrnice je nezbytné mít přímou a faktickou kontrolu nad tímto výrobkem, nebo zda postačuje mít kontrolní či řídicí pravomoc nad osobou, která má tuto přímou a faktickou kontrolu.

41 Předkládající soud uvedl, že pochybnosti, které odůvodňují jeho druhou otázku, vyplývají z rozdílů mezi jednotlivými jazykovými verzemi článku 10 odst. 3 písm. b). Německá jazyková verze tohoto ustanovení by mohla být vykládána v tom smyslu, že „držení“ výrobku nezahrnuje nutně přístup k němu, zatímco jiné jazykové verze uvedeného ustanovení používají výrazy, které naznačují opak.

42 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že zatímco německá (*besitzen)*, francouzská (détenir) a rumunská (*deținute*) verze článku 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 odkazují na držení, jiné jazykové verze tohoto ustanovení používají výrazy, které odkazují na pojem skladování nebo uskladnění, jako například verze španělská *(almacenar)*, dánská (*oplagre*), anglická (*stocking)*, italská (*stoccare*) nebo švédská (*lagra*). Tyto posledně zmíněné výrazy by tak mohly naznačovat, že se uvedené ustanovení vztahuje na uchovávání určitého souboru výrobků, zatímco pojem „držení“ takový kvantitativní aspekt nenaznačuje a má širší význam.

43 Podle ustálené judikatury platí, že v případě rozdílů mezi jazykovými verzemi předpisu unijního práva musí být dotčené ustanovení vykládáno podle celkové systematiky a účelu právní úpravy, jejíž je součástí (rozsudky ze dne 27. března 1990, Cricket St Thomas, C-372/88, EU:C:1990:140, bod 19, a ze dne 8. května 2025, Pielatak, C-410/23, EU:C:2025:325, bod 58 a citovaná

judikatura). Kromě toho, pokud lze ustanovení unijního práva vykládat několika způsoby, je třeba upřednostnit takový výklad, kterým se zachová jeho užitečný účinek (rozsudky ze dne 24. února 2000, Komise v. Francie, C-434/97, EU:C:2000:98, bod 21, a ze dne 23. listopadu 2023, EVN Business Service a další, C-480/22, EU:C:2023:918, bod 37 a citovaná judikatura).

44 Navzdory jazykovým rozdílům uvedeným v bodě 42 tohoto rozsudku je třeba podotknout, že v kontextu článku 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 každý jazykový výraz – ať už jednoznačně odkazuje na držení, nebo spíše na pojem skladování či uskladnění – zahrnuje faktickou moc, a tedy určitou kontrolu nad dotčenými výrobky. Jak připomněl generální advokát v bodě 54 stanoviska, toto ustanovení je každopádně součástí právních předpisů, jejichž cílem je poskytnout vlastníkovi ochranné známky právní nástroj umožňující mu zakázat, a tím ukončit jakékoliv jednání třetí osoby, která užívá označení za podmínek uvedených v článku 10 odst. 2 této směrnice. V tomto ohledu musí být na každou třetí osobu, která má přímou či nepřímou kontrolu nad aktem představujícím toto jednání, nahlíženo tak, že je skutečně schopna toto užívání ukončit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. dubna 2020, Coty Germany, C-567/18, EU:C:2020:267, body 37 a 38 a citovaná judikatura).

45 Z toho vyplývá, že pojem „skladovat“ uvedený v článku 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 zahrnuje nejen případy, kdy třetí osoba má přímou a faktickou kontrolu nad dotčenými výrobky, ale i případy, kdy má nepřímou, avšak přesto faktickou kontrolu nad těmito výrobky, jelikož má kontrolní nebo řídicí pravomoc nad osobou, která má přímou a faktickou kontrolu nad těmito výrobky.

46 Pokud by se toto ustanovení vztahovalo pouze na třetí osoby, které mají přímou faktickou kontrolu nad dotčenými výrobky, vlastník ochranné známky by neměl možnost požadovat vydání příkazu k ukončení užívání vůči hospodářskému subjektu, který bez jeho souhlasu, za účelem nabízení nebo uvedení těchto výrobků na trh, předá tyto výrobky poskytovateli služeb, aby tento zajistil za tímto účelem služby, jako je skladování nebo přeprava uvedených výrobků. Takový výklad by byl – jak to uvedl generální advokát v bodě 62 stanoviska – neslučitelný s cílem směrnice 2015/2436 a částečně by zbavil ochranu, kterou tato směrnice zaručuje, užitečného účinku.

47 S ohledem na tyto úvahy je na druhou otázku třeba odpovědět tak, že čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 musí být vykládán v tom smyslu, že ve smyslu tohoto ustanovení ke „skladování“ výrobku pod dotčeným označením za podmínek uvedených v čl. 10 odst. 2 této směrnice postačuje mít kontrolní či řídicí pravomoc nad osobou, která má přímou a faktickou kontrolu nad tímto výrobkem.

K nákladům řízení

48 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

1) **Článek 10 odst. 3 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2436 ze dne 16. prosince 2015, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách**

musí být vykládán v tom smyslu, že

vlastník ochranné známky chráněné v jednom členském státě může třetí osobě zakázat, aby v jiném členském státě skladovala výrobky pod dotčeným označením za podmínek uvedených v čl. 10 odst. 2 této směrnice za účelem nabízení těchto výrobků k prodeji nebo jejich uvedení na trh v členském státě, v němž je tato ochranná známka chráněna.

2) Článek 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436

musí být vykládán v tom smyslu, že

ve smyslu tohoto ustanovení ke „skladování“ výrobku pod dotčeným označením za podmínek uvedených v čl. 10 odst. 2 této směrnice postačuje mít kontrolní či řídicí pravomoc nad osobou, která má přímou a faktickou kontrolu nad tímto výrobkem.

Podpisy